

LES BEZ SRDCE

JOANNA RUTH MEYEROVÁ

COO
BOO

Les bez srdce

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Joanna Ruth Meyerová

Les bez srdce – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

LES BEZ SRDCE

JOANNA RUTH MEYEROVÁ

COO
BOO

Přeložila Zuzana Stifterová

Copyright © 2021 Joanna Ruth Meyer

Translation © Zuzana Stifterová, 2021

Published by arrangement with Rights People, London.

ISBN tištěné verze 978-80-7661-321-8

ISBN e-knihy 978-80-7661-372-0 (1. zveřejnění, 2021) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-7661-373-7 (1. zveřejnění, 2021) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-7661-371-3 (1. zveřejnění, 2021) (ePDF)

Arthurovi

*Mám tě šíleně ráda, šílím z tebe.
Jsi moje všechno, medvídku.*

Prolog

NESTVŮRA

Narodila jsem se jako strom. Tehdy bylo všechno jednodušší. Potřebovala jsem jen zem, vítr a déšť. Potřebovala jsem jen teplo slunečního svitu dopadající na mé listy.

Neexistoval strach, jen růst. Neexistovalo chtění, pouze nebe. Neexistovala žízeň, žízeň, žízeň.

Pouze svit hvězd.

Ale má matka chtěla dcery a vybrala si březový kruh.

Pamatuji si den svého narození: dřevo se přeměnilo ve šlachy, z listů se staly vlasy. Pod nohama jsem ucítila hlínu a poprvé jsem otevřela oči a uviděla, co jsem ještě nikdy neviděla: hluboký zelený les, širou modrou oblohu a šedobílé postavy mých sedmi sester.

A svou matku, jež není ani stromem, ani ženou, ani ničím, co lze popsat slovy. Je mocná, krásná a svazující. Činí, co chce, a běda komukoli, kdo jí stojí v cestě. To jsem v prvním okamžiku

svého života pochopila, a když jsem se před ní sklonila, mé stříbrožluté vlasy se rozlily kolem mých ramen jako zářící pramen.

Nechápala jsem však, že jsem se narodila jako voják. Nechápala jsem, že už nebudu volná.

Zpočátku jsem myslela, že mám svou matku ráda. Otevřela mi oči a rozvázala mi jazyk. Naučila mne jména všeho v lese, naučila mne zpívat. A hudba, hudba, hudba, která ve mně pramenila a vyvěrala z mých rtů, byla tak zázračná, tak nádherná, že jsem věřila v její dobro, protože jak by to mohlo být jinak? A tak jsem zpívala a rostla, a aniž bych si to uvědomila, nechala jsem ji ze mne vytvořit nestvůru.

Jakmile jsem mohla přilákat muže svou písní, uvěznit ho v srdci lesa a zlomit ho jako uschlou větev, učinila jsem tak bez pochyb, bez přemýšlení.

A když jsem to udělala po druhé a po desáté a po dvacáté, když jsem v matčině lese vstříc smrti přilákala stovku mužů, zapomněla jsem, že jsem kdysi byla stromem.

Zapomněla jsem, že jsem kdy byla něčím jiným než matčinou nejmladší nestvůrou.

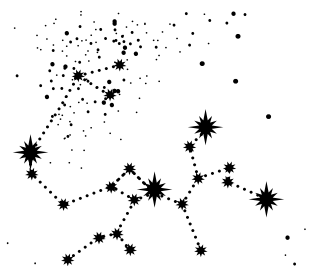

Část první

LISTÍ

*Nevstupuj nikdy do temného lesa, číhají tam mnohá ne-
bezpečí, která si budou chtít podmanit tvou duši.*

– Robert Beatty

Kapitola první

OWEN

Gwyddenin les je dnes tichý. Do vzduchu není vetkaná žádná pronikavá, tajuplná melodie, která by tahala mou mysl i tělo, lákala mě mezi stromy, i když moc dobře vím, co by se stalo, kdybych šel. Jsem proti té hudbě odolnější než většina ostatních. Ale když je ticho, je to jednodušší.

Les voní jako vždy: jilem, hlinou a nakyslým nádechem rozkladu. Větve přecházejí ve výši hrudníku přes zeď, kterou můj otec postavil až příliš pozdě. Listy škrábou o kámen, jsou zářivě zelené, mladoučké. Ale mě neobelstí, abych je obdivoval – vím, co ukrývají.

O co nás připravily.

Awela se převaluje v trávě jako malé štěně, téměř ve stínu zdi. Nechápe nebezpečí, jež číhá tak blízko. Jak by také mohla? Jsou jí teprve dva roky. Nepamatuje si naši matku. Neslyší, jak uprostřed noci otec srdceryvně pláče, když si myslí, že spím. Otec by

se zlobil, že tu vůbec jsme, ale Awela je zčásti divoška. Nemůže být celý den zavřená uvnitř. Kromě toho se teď z lesa žádná hudba nenese a otec je v práci na Brennanově farmě. Nemusí o tom vědět. A přece bych z ní nespustil oči, ani na vteřinu.

Nevěřím, že pokud by stromy opravdu chtěly dovnitř, mohla by je otcova zeď udržet venku.

Awela běhá dokola a piští radostí, až se zamotá a upadne. Je špinavá od hlavy až k patě a podařilo se jí roztrhnout si šaty. Její pleť je pihovatá a opálená od slunce, její tmavé kudrlinky – stejné jako moje, zděděné po otci – létají na všechny strany. Nikdy nevydrží sedět dost dlouho v klidu, abych jí vlasy, momentálně rozcuchané a plné trávy a větviček, mohl pořádně rozčesat. Má hnědé oči po otci a široký úsměv po matce a v sobě víc nezbednosti, než by jakákoli malá bytůstka měla mít dovoleno. Naprosto mě vyčerpává a zbožňuju ji až za hrob.

„Awelo!“ zavolám, zatímco utíká ke zdi a natahuje ručičku k nízké větvi.

Prostupuje mnou panika, vyskočím z místa, kde jsem se rozvaloval v trávě. Vmžiku jsem u ní, chytnu ji za zápěstí a stáhnu do bezpečí pod širým nebem.

Zakřičí na mě a vykrouť se mi, ale znovu ji chytím a točím a točím, až se začne smát a zapomene na svou touhu utíkat zpět ke zdi a té ďábelské větvi. Nedovolím si přinést sekeru z kůlny a větev useknout. Ani otec by si to nedovolil. Pokouším se zapomenout na svůj neklid, nevnímat slabý závan písňě vinoucí se z hlubin lesa.

„Jdeme se koupat, drobečku,“ sdělím sestře.

„Koupat ne!“ vypískne Awela.

Ale běhá za mnou, zatímco nesu lavor a plním ho z pumpy před domem. Když je plný, postavím ho k zahradě – květiny

a sazenice zeleniny ocení vodu, kterou Awela jistě vycáká ven.

Vysvléknu ji z ušpiněných šatů a ponořím do vody, popadnu kostku mýdla a pořádně ji drhnu. Křičí, směje se a cáká, naprosto si to užívá. Vydrhnu ji a nechám ji hrát si ve vodě, zatímco mé oči bloumají sem tam, jednou k lesu za zahradou a otcovou zdí, podruhé k domu, ve kterém žiju, co si jen pamatuju.

Je to malý dům, obyčejný, až na věžičku sloužící otcovi jako observatoř. Stříbrná kupole je přes den zavřená, teleskop schovaný uvnitř. Květiny v zářivě modrých truhlících povadají, ne jako když se o ně místo mě starala matka. Snažím se udržet naživu to, co po ní zbylo. Snažím se nevydat celou její památku Gwyddeninu lesu.

Všichni říkají, že jsme blázni, když žijeme na samém okraji lesa. Možná jsme.

Ale není jiného místa dále od vesnice, kde by otec mohl o samotě sledovat hvězdy. Jen málo lidí ví, že je astronom. Nikdo neví, že mapuje hvězdy pro samotného krále Elyniona, dokonce za královy peníze. Otec pracuje jako nádeník na Brennanově farmě, aby se lidé neptali, jak vydělává peníze, a aby dodržel královu podmínku udržet to v tajnosti. Brennan je náš nejbližší soused, tři míle pěšky severovýchodně od našeho domu. Vesnice je dalších pět mil severně, a i to je považováno za nebezpečně blízko lesu.

Se zvedajícím se větrem začíná být chladno. Před sluncem se shlukují temné mraky a ve vzduchu je najednou cítit déšť. Hudba je teď hlasitější, je zřetelně slyšet i přes sílící vítr. Táhne mě. Otřesu se, zatnu zuby, obrním se proti ní.

„Jdeme dovnitř, drobečku,“ oznámím Awele. Na hlavu jí naliju džbáněk čisté vody a ona ječí, jako bych ji vraždil. Jen ji

polechtám pod bradou a vezmu ji z lavoru, zabalím do osušky a nesu k domu.

Hudba následuje, zabodává se do mě neviditelnými ostny. Stejná hudba, která vylákala mou matku do lesa, ve kterém se ztratila navždy. Zajímalo by mě, jestli ji někdo slyšel křičet, když se na ni vrhlo osm Gwyddeniných zrůdných dcer a rozdrásalo ji na kusy.

Jestli po ní něco zůstalo, nebo jestli z ní není nic víc než prach, roztroušený po lesní půdě mezi tlejícími listy. Ve spěchu vynesu Awelu do dvou schodů před našimi dveřmi a беру za kliku.

„Je Calon Merrick doma?“

Při hlučném hlasu nadskočím, otočím se a uvidím k sobě kráčet muže, který je evidentně královským vojákem. K dlouhému kobaltovému kabátu zapnutému na zlaté knoflíky mu ladí vkusná modrá čepice, zdobená zlatem. Na rameni mu visí dlouhý vak z voskovaného plátna a věkem je zhruba někde mezi mým otcem a mnou, tedy sedmnácti lety. Jeho kůže je tmavě hnědá, což svědčí o saethském původu.

„Jsem Owen Merrick,“ odpovím. „Můj otec tu teď není. Jdete pro hvězdné mapy?“

Vojákovy oči s viditelnou nechutí přelétnou ze mě na sestru. Poklepe si na uši a já pochopím, že si do nich asi dal vosk, aby se chránil před zpěvem stromových sirén – neslyší mě.

Otevřu dveře a naznačím mu, aby šel dovnitř. Vejde, ale vosk z uší si nevytáhne, dokud se za ním dveře pevně nezavřou. Jeho oči se znepokojeně podívají na les za kuchyňským oknem. „Přišel jsem pro mapy.“

„Donesu je,“ slíbím. „Vydržte.“ Postavím konvici na kamna, než najdu Awele plenku a čistou noční košili. Poskakuje

po místnosti a piští. Voják sraští čelo a přitiskne záda na zeď u krbu, protože dál už se od ní dostat nemůže.

Když se nedívá, zamračím se na něj – copak si myslí, že vyskočil matce z lůna tak dospělý a naprosto nudný, jako je teď?

Nechám ho s hrnkem čaje u kuchyňského stolu a nesu Awele s sebou do observatoře pro hvězdné mapy z tohoto měsíce. Běžně bych ji sebou nebral, ale ani náhodou bych ji nenechal dole s tím troubou.

„Na nic nesahej, drobečku,“ nabádám ji naprosto marně a postavím ji doprostřed observatoře. Chvilku se rozhlíží svýma velkýma, okouzlenýma očima a vzápětí lítá kolem dokola po místnosti a piští nadšením.

Mapy jsou svázané na knihovně vedle teleskopu. Posbírám je do náručí a zvládnou nahnat Awelu před sebou z místnosti ven.

Napůl se skutálí ze schodů – už měla dávno spát.

„Tady jsou,“ sdělím vojákovi a složím mapy před něj na stůl, aby si je prohlédl.

Dám Awele trochu mléka a posadím se s ní ke stolu. Zavrtá se do mě.

Voják vytáhne každou mapu z pouzdra a než ji vrátí zpět, letmo ji prohlédne. Je vidět, že tuhle práci dělá poprvé – král Elynion obvykle pro mapy a s otcovou odměnou posílá několik stejných sluhů, ale tohohle muže jsem nikdy neviděl. Podle toho, jak mu oči přeskakují po hvězdných mapách, také poznám, že nemá ponětí, jak je číst.

„Vše se zdá být v pořádku,“ pronese po prostudování poslední mapy.

Nedám najevo, že jsem ho prokoukl. Awela mi v náručí napůl spí. Zlobím se, že se voják ani nedotkl čaje, který zatím vedle jeho ruky vychladl. Neměl jsem kvůli němu plýtvat.

Venku se protrhnou mraky a za oknem padá v provazech dešť.
„Otcova odměna, jak bylo dohodnuto.“ Z vnitřní kapsy vytáhne modrý sametový váček, který nepatrně zacinká, když ho pokládá na stůl. „Můžeš si to přepočítat, jestli chceš, ale rychle. Do soumraku se chci vrátit do vesnice.“

Soumrak bude až za několik hodin, ale vidím, jak jeho pohled znovu putuje k oknu, ke stínu lesa, který leží těsně mimo dohled. Přemýšlím, zda už ho někdy na vlastní oči viděl.

„Nechápu, jak to můžete vydržet,“ pronese polohlasně. „Jak můžete v noci spát, tak blízko jejímu lesu. Tak blízko *ní*.“

Gwyddena. Málokdo vysloví její jméno nahlas, ale všichni ho znají: čarodějnice, která vládne lesu, tak mocná, že si svou vůlí může podmanit boží výtvoř, stejně jako si podmanila své dcery, stromové sirény. Třímá je jako zbraně, poroučí jim zpívat, lákat do lesa muže a ženy a pak je pohltit.

„My neobtěžujeme ji.“ Pokrčím rameny a snažím se o nenucenost. „Ona neobtěžuje nás. Ale peníze počítat nemusím. Věřím Jeho Veličenstvu.“

Awela si promne oči, já se postavím a položím si ji na rameno. Voják se také postaví a nemotorně nastrká hvězdné mapy do svého vaku z voskovaného plátna. Vak je hluboký, ale dobrá třetina map z něj stejně vykukuje. Chvíli si mě prohlíží, jako by se rozhodoval, zda něco říct, či ne. „Víš, proč to děláš? Myslím Jeho Veličenstvo. Proč tvému otci za ty mapy každý měsíc platíš?“

Pokrčím rameny. Asi je opravdu nováček. Žádný jiný sluha, kterého k nám král poslal, o něm nikdy takto nepochyboval. „Pokud to otec ví, mně to nikdy neřekl. Ale *vy* jistě víte, jak je důležitá –“

„Diskrétnost.“ Zamračí se na mě. „Nejsem hlupák. Jen mě zajímalo, jestli to víš. Nic víc.“

Osobně si rád krále Elyniona představuju tak trochu jako vědce, který si svou zálibu nechává pro sebe, aby to nepůsobilo, že je pověřivý. Kdyby tarianský lid věděl, že se jeho král každý měsíc obrací ke hvězdám – ať už je jeho skutečný důvod jakýkoli –, přestal by mu důvěřovat. Je to jejich hrdina, jejich zastánce proti Gwyddeně a jejímu lesu. Pokud by mysleli, že hledá svou budoucnost ve hvězdách, šeptali by si o kouzlech a čárách, mohli by si začít myslet, že je stejný jako čarodějnice a její zrůdné dcery. Mezi kouzly a vědou je koneckonců jen tenká hranice.

Voják otálí u dveří, z kapsy vytáhne dva kusy vosku, ale zpět do uší je zatím nevloží. Očividně ho netěší, že by měl jít ven, i když druhou možností je zůstat zde se mnou a s Awelou.

„Je to vyhazování peněz,“ řekne. „Mohly by se dát na železnici.“

Awela zívne a opře si hlavu o můj krk. Píseň stromových sirén teď prokluzuje dovnitř do domu přes trhliny v kamenech. Voják mi zřejmě nějakou dobu zůstane na krku – nejsem si jistý, zda dokáže volání odolat, i s tím voskem. „Co je se železnici? Už rok bez problému funguje.“

Voják se ušklíbne. „Fungovala, dokud les neobrostl kolem kolejí.“

„Cože udělal?“ Údivem zůstanu zírat.

„Na západ od vaší vesnice projíždí vlak do Saethu v podstatě jen přes les. Je to tak už od zimy.“

„Už od *zimy*?“ Hloupě vše opakuju, ale je mi to jedno. Svírá mě hrůza. Spolu s telegrafním vedením je železnice jedním z největších úspěchů krále Elyniona a dělá cestování přes Tarian rychlejší a bezpečnější, zároveň posiluje vztahy s naším sousem a obchodním partnerem, zemí Saeth. Když ji postavil, byl

les na *míle* daleko a koleje vedly přes dlouhé travnaté planiny. A teď... „Jak je to možné?“

„Čarodějnice je každým rokem silnější. Divím se, že nestrhla tu vaši zeď.“ Letmo pohlédne z okna. „Je to ale horší, než si dokážeš představit. Koleje v lese jsou zničené. Kov je zkroucený, železniční pražce vytrhané ze země a vzpřímené, jako stromy, kterými kdysi byly, ověšené květinovými věnci. Je jedno, že to nebyly *její* stromy. Všechno dřevo jsme přivezli ze Saethu – Jeho Veličenstvo hraje podle pravidel. Děje se to náhodně, zdržuje to celé náklady. Musíme teď opravovat úseky kolejí skoro každý týden. Pokud to nevyřešíme, riskujeme problémy se Saethem.“

Má pravdu. Tarian dováží ze Saethu dřevo a uhlí. Bez nich bychom měli velké potíže. Kromě pomalých a riskantních námořních tras není žádná jiná cesta, jak se *dostat* do Saethu, ledaže by někdo byl natolik hloupý, aby šel přes les pěšky – koně se k jejím stromům nepřiblíží.

Awela se mi zavrtí na rameni, svýma malýma ručkama mě tahá za košili. Venku stále nepřetržitě prší a píseň stromových sirén se úplně vytrácí. „Takže jste byl v lese,“ zeptám se, protože mi neušlo, jak použil slovo „musíme“.

Otře se a přikývne. „Pracoval jsem šest měsíců na železnici a často mě posílají hlídat opraváře.“

Srdce mi bije až v krku. „Viděl jste je? Dcery či-čarodejnice?“

Trhne rukama, pouzdra hvězdných map v navoskovaném vaku o sebe zachrastí. „Jednou. Bylo to před dvěma měsíci, poprvé, co nás poslali opravit úsek kolejí v nově vyrostlém lese. Uši jsme si na ochranu proti jejich písňím nacpali voskem. Ozbrojili jsme se noži a zbraněmi. Ale když přišly, nestačilo to. Byly tři a jejich ďábelská hudba zněla hlasitě i přes vosk. Byly rychlé jako hadi, měly zářící oči a kostnaté ruce a svázaly nás

živými větvemi, které nás omotaly a sevřely a zařezávaly se nám do kůže.“

Zírám na vojáka s naprostou hrůzou.

„To náš kapitán nás většinu zachránil, pomocí balíku hadrů namočených do petroleje a pytlíku střelného prachu. Vyděsil ty demony na dost dlouho, abychom mohli utéct. Ale kapitán to nepřežil. Ztratil moc krve.“

Prohlížím si vojáka s nově nabytým respektem.

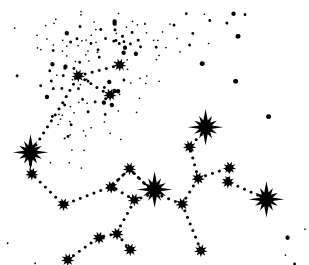
Zavrtí hlavou, jako by tu myšlenku chtěl setřást. Zřejmě mu došlo, že hudba v lese utichla. „Tak hezký den.“ Do uší si nacpe vosk, vykročí ven a zavře za sebou dveře.

Nemrzí mě, že odešel. Zachumlám Awelu do její postýlky v prvním patře a vyšplhám po schodech do observatoře. I pokud bouře přejde, na použití teleskopu stejně ještě několik hodin nebude dost tma, ale mám rád nerušenou atmosféru této místnosti. Když je kupole otevřená, skleněný strop tvoří jedno velké okno k nebi. Když je zavřená, je tu jen malé okénko vlevo od litinových kamen, které se otevírá klikou. Otočím ji a upřeně sleduji Gwyddenino panství, mé oči se snaží proniknout deštěm až do samého srdce lesa. Nikdo si nedovolí dotknout se Gwyddeniných stromů – jsou pro ni posvátné. Legendy vypráví, že je považuje za své děti, dokonce z nich své děti *stvořila*: svých osm dcer, stromových sirén, jejichž tajemný zpěv už se zase line oknem dovnitř.

Dříve byl les podstatně menší, než je teď, ale každým rokem roste. Rychleji než jsem myslel, soudě podle vojákových zpráv. Přemyslím, jestli v době, až bude Awela stejně stará jako já teď, pohltní celý svět tak, jako pohltil mou matku.

Ještě chvíli pozoruji stromy a poslouchám zpěv Gwyddeniných dcer. Hudba do mě zasekává své ostré drápy a já se najed-

nou vykláním z observatoře a natahuji ke stromům ruce. Náhle si uvědomím, co dělám. Strhnu hlavu zpět dovnitř a okno zase zavřu na kliku.

Kapitola druhá

OWEN

Je sice jaro, ale večery jsou ještě chladné, zima ještě úplně neustoupila, a tak než začnu vařit večeri, přiložím uhlí do kamen v přízemí.

Docela obstojně vařím, což u kluků většinou není považováno za důstojné, ale mě to baví: rytmus krájení zeleniny, uspokojení při míchání mouky a másla a cukru, abych udělal Aweliny oblíbené dortíčky. Jsem pyšný na to, že jsem nás tři ode dne, kdy matka zmizela v lese, udržel naživu, i když jsem ze školy odešel o rok dříve.

Dnes večer míchám v hrnci na kuchyňských kamnech probublávající polévku *cawl* a do těsta na chléb *bara brith* přimíchám rozinky naložené v čaji. Z těsta vytvaruju bochníky a nechám je přes noc kynout – ráno půjdou rovnou do pece. Awela se probudí a vběhne do kuchyně, chytí se mých nohou a chichotá se, jak s ní chodím po místnosti.

„Wene, Wene!“ piští radostí.

Otec projde dveřmi přesně ve chvíli, kdy nabírám polévku do tří misek, a Awela se na něj vrhne a hledá mu v kapsách pralinky, o kterých ví, že je tam pro ni schoval. Najde jich půl tuctu, já je zabavím a slíbím, že si je může sníst po večeři. Otec si vyzuje boty, pověsí čepici na věšák na zdi a protáhne se. Jeho pleť je ošlehaná větrem a opálená z dlouhých dní strávených prací na přímém slunci. Na nos si usadí své brýle – na pole je nikdy nenosí, bojí se, aby se nerozbily – pak se umyje a zasedne ke stolu.

A potom večeříme a Awela si hraje u kamen a já jdu ven pro další uhlí, z bedny před kuchyní ho naházím do uhláku. Bedna už je skoro prázdná – brzy budu muset dojít do vesnice pro další. Před dávnými časy pálili tarianští lidé ve svých krbech dřevo stejně jako v Saethu a Gwaedu za horami. Někteří to stále dělají, pokud si nemohou dovolit uhlí, a sbírají spadané klacíky nebo větve, které ulomil vítr. Jen úplní hlupáci by si dovolili pokácet celý strom.

Král Elynion se kdysi dávno pokusil Gwyddenin les vypálit, ještě na počátku své vlády. Spálil na míle stromů a ona to oplatila povražděním celé vesnice. Teď jí kříží plány jinými způsoby. Vlakem. Telegrafními dráty vedoucími míle pod zemí, díky kterým je komunikace se Seathem a Gwaedem rychlá a levná. Ale pokud budu věřit vojákovi, má čarodějnice vlastní způsoby, jak se bránit.

Táhnu uhlí dovnitř do domu.

Hodiny nad krbem odbijí osm a já vezmu protestující Awelu do náručí, je čas jít do postele. Dá otci čtyři uslintané pusy a pak ji odnesu do pokoje, převléknu zpět do noční košile a zachumlám až pod bradu do peřiny.

„Pohádku, Wene,“ pronese svým vysokým, pištivým hlasem. „Pohádku.“

Většinou vyprávím stejnou pohádku o muži, který sleduje hvězdy, a o jeho ženě, která se vypraví na dlouhou pouť a nemůže najít cestu zpátky. A tak se promění ve hvězdu, aby ji mohl pořád vidět a aby svým způsobem mohla být pořád s ním.

Awela tomu nerozumí, ale ráda poslouchá můj hlas a povědomý rytmus vyprávění. Zhasnu lampu, políbím ji na čelo a zavřu dveře.

Otec už odešel z obytné části domu, po jeho novinách a brýlích zbylo na malém stolku u kamen jen prázdné místo. Nevím, jak dlouho si v pokoji, který musí bez matky zet prázdnotou, každý večer čte. Ale vím, že je na mně, abych dodržel smlouvu s králem Elynionem, tak jako každou noc od doby, co jsme o matku přišli.

Nechám ve dřezu odmočit kastrol a vyšplhám do druhého patra našeho domu, kde je můj a otcův pokoj, a pak po úzkém schodišti nahoru do observatoře.

Rozsvítím lampu na oprýskaném dřevěném stole, který čeká vedle teleskopu, a nepřítomně roztočím kola mosazné armilární sféry, pozůstatku otcovy doby na univerzitě. Postavím vodu na kamna objímající zadní stěnu a připravím konvici skořicového čaje. Jeho opojně sladká vůně prostoupí celou místností. Ještě zbývá otevřít kupoli a nastavit teleskop, ze šuplíku vytáhnout dnešní prázdné hvězdné mapy a rozložit je na stůl.

Usadím se do křesla před teleskopem a zadívám se do okuláru. Bouře se naštěstí rozptýlila, a tak můžu jasně pozorovat, jak se stmívá. Jako první vychází planeta Cariad, září těsně nad horizontem. Škrábnutím pera vyznačím její pozici na první dnešní mapě. Čekám, až se objeví další planety, vyhlížím červený Rhyfel a světlejší Negesydd a samozřejmě také první hvězdy.

Na nebi jsou miliony hvězd a vědci se domnívají, že další

miliony vidět nemůžeme, ani pomocí teleskopů. To co každou noc dělám – co dělával můj otec, než jsme ztratili matku –, je, že vyznačuju pozice tolika hvězd, kolik je jen možné: těch, co tvoří souhvězdí, i těch mezi souhvězdími a okolo nich. Planety. Fáze měsíce. Na každou pozici teleskopu mám prázdnou mapu se zakřivenou čarou značící dráhu ekliptiky. Jedna celá mapa znázorňuje Větrnou klenbu, shluky hvězd, které vypadají jako hrsti sněhu rozestě po nebi.

Hvězdy jsou předvídatelné – to se mi na nich líbí nejvíc. Mapuju je sám už celý rok, sleduju jejich pohyb po nebeské sféře v jejich pevně daných drahách. Vážně *nevím*, proč k tomu král otce najal, proč vyžaduje diskrétnost. Jako mladší jsem mapy hltal a hledal v nich vzorce a předpovědi. Vypráví se příběhy o tom, jak souhvězdí, pohyby planet a jejich vzájemná blízkost můžou předpovědět budoucnost a vylíčit události vašeho života. Ale já vidím jen řád. Divy. Hned po Awele a rodičích mám hvězdy na světě nejradši.

Pomalu, metodicky započnu proces mapování hvězd, a když je mapa zaplněná, nastavím teleskop na novou část oblohy.

Mám hotové pouze tři mapy, když se dveře observatoře se skřípěním otevřou a v nich uvidím otce s brýlemi posazenými na špičce nosu. Jeho vzezření mě překvapí. Vypadá vyčerpaně, jako vždy od té doby, co matka zmizela, ale v očích má odhodlání, které bylo tak dlouho pryč, až jsem zapomněl, že tam kdy bývalo.

„Můžu se přidat?“ zeptá se, váhavě, jako by se bál, že odmítnu.

Usměju se. „Samozřejmě, otče. Jen jsem v tvé nepřítomnosti pokračoval v práci.“

„Nevyháním tě,“ vysvětlí.

Smyčka, o které jsem ani nevěděl, že se mi stáhla kolem hru-di, se uvolní. Vyskočím od stolu a přitáhnu druhou židli. Otec si nalije čaj, spolu se usadíme a střídáme se u teleskopu a ve značení hvězd na mapách.

Najednou se cítím spokojený. Otec mi chyběl – byl tu a přece nebyl, zmizel jinak než matka. Takhle to bývalo dřív: otec mě učil mapovat hvězdy, byli jsme vzhůru dlouho do noci, jen my dva, a popíjeli skořicový čaj.

Práce s ním jde rychleji, a když jsou všechny mapy vyplněné, bezpečně svázané ve svých deskách a připravené, až si pro ně na konci měsíce přijde královský voják, já i otec otálíme v observa-toři. Zdá se mi, že to otci chybělo, možná víc než mně.

„Owene,“ osloví mě, když lampa dohořívá a dopíjíme zbytky čaje, „Můžeš mi odpustit?“

„Není co odpouštět, otče.“

Svraští obočí a položí mi ruku na rameno. „Kdyby nebylo tebe, byli bychom ztraceni. Peníze od krále. Dům. Malička Awela. Kdybys nás nedržel pohromadě, nevím, co bychom dělali. Měl jsem to být já. Neměl jsem to všechno nechat na tobě.“

Svírá se mi hrdlo. Toto téma je nebezpečně blízko matčině nepřítomnosti a myslím, že ani jeden ještě nemáme odvahu o tom mluvit. „Bůh mi dal sílu. Jsem v pořádku. Opravdu.“

Otec se na mě usměje a odloží šálek od čaje, aby mi mohl ruce položit na ramena. „Jsem vděčný, že mám takového syna. Ale moc dlouho jsem tě zanedbával, Awelu také. Je načase, abys začal přemýšlet o nějakém řemeslu, vyučil se u někoho ve ves-nici. Máš na to věk.“

Zírám na něj jako opařený. „Nechci se vyučit jinému řemes-

lu – budu astronom jako ty. Kromě toho mě tady potřebuješ, abych se staral o dům a Awelu. A pomáhal mapovat hvězdy.“

Otec zavrtí hlavou. „Awela je moje starost. Musím vás oba odtud dostat, než les...“ To slovo ho přidusí. Nadechne se. „Než se les vkrade do vašich duší. Měl jsem to udělat už dávno. Nemůžu vás dva ztratit. To nedopustím.“

Chci podotknout, že jsme minulý rok byli naprosto v bezpečí, ale vzpomenu si na hudbu, která stále častěji vytéká mezi stromy, na Awelu, natahující svou malou ručku k větvi visící přes zeď, i na sebe, nataženého z okna observatoře.

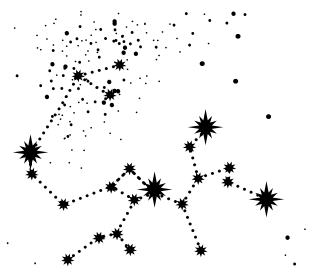
„Pokud bys chtěl, můžeš jít radši na podzim na Saethskou univerzitu,“ pokračuje otec. „Dal jsem na to stranou peníze.“ Na čele se mu objeví vrásky a já vím, že vzpomíná na matku – na univerzitě se poznali. Byla violoncellistka a on astronom, škádli se, že budou živi jen z lásky, protože jejich povolání je neúživí.

Sevře se mi hrdlo. „Otče, neopustím tě.“

Vstane a rukou mě poklepe na rameni. „Jsi ještě mladý. Máš spoustu času přemýšlet nad tím, co čeká za hranicemi tohoto domu a noční oblohy. Jen mi slib, že to zvážíš – nemusíš se rozhodnout hned.“

Také vstanu, zhasnu lampu a následuju ho pryč z observatoře.

„Zváším to,“ povím mu. Ale nemyslím to vážně. Možná je mi jen sedmnáct, ale nebe je to jediné, po čem toužím.

Kapitola třetí

OWEN

Když jsme se včera večer s otcem bavili v observatoři, neřekl jsem mu o tom, co musím vyřídit – jeho nečekané plány na mou budoucnost mi to vyhnaly z hlavy. Vstanu dost brzy na to, abych ho zastihl, než odejde na Brennanovu farmu. Snažím se nevšímat si jeho rudých očí a smutku, který na něm visí jako kus oblečení. Po odchodu z observatoře jsem spal pouze pár hodin, on vypadá, jako by nespal vůbec.

„Jedu dnes na Saethskou univerzitu.“

V obličeji mu zajiskří překvapení. „To už je čas?“

Přikývnu. Každý rok zakládá otec zkrácený záznam svých hvězdných map do univerzitní knihovny. To samé dělají astronomové napříč celým kontinentem, jako vědci sdílíme své znalosti a shromažďujeme je pro budoucí generace. Minulý rok jsem jel sám, vlakem, a tři roky předtím jezdila matka s kupci, kteří putují po staré cestě přes pláne.

„V devět hodin mi jede vlak z vesnice.“ Vzpomenu si na to,

co včera říkal voják, a přemýšlím, jestli otec ví, že les obrostl koleje. „Je to naprosto bezpečné,“ zalžu. „Přenocuju v Saethu a vrátím se zítra večer. Awela bude do té doby u Efy. Odvedu ji tam hned, jak se vzbudí.“

Otec si poškrábe strniště na bradě. „Možná letos mapy zakládat nemusíme.“

„Budu pryč jen jeden den, otče.“

Zamračí se. „Slyšel jsem, že les...“

„Vlak je naprosto bezpečný,“ odvětim honem. „A rychlý. Slibuju, že budu v pořádku – hned, jak dorazím, pošlu telegram, abys neměl strach.“

„Tak dobrá.“ Povzdechne. „Ale stejně budu mít strach. Neotvírej ve vlaku okno. A vezmi si můj nůž.“ Kývne směrem k ozdobné krabičce na polici nad kamny ve světnici, kde je uložený jeho lovecký nůž tak dlouho, co si jen pamatuju. Myslím, že ho nikdy nepoužil.

A pak ve spěchu odchází, já dám do pece *bara brith*, uvařím čaj a poslušně vložím lovecký nůž do batohu. Hvězdné mapy do knihovny jsou připravené a svázané v nepromokavém tubusu s koženým řemínkem, aby se dal snadno nést.

Awela se přibatolí do kuchyně přesně ve chvíli, kdy se ji chystám jít vzbudit. Zhltně tlustý krajíc *bara brith* a polyká mléko a ovesnou kaši, jako bych jí nikdy nedával najíst. Pak ji vezmu do náručí a přes rameno si přehodím batoh a pouzdro s hvězdnými mapami. Vyrážíme na cestu do vesnice Blodyn, mám tak akorát čas na to, abych nechal Awelu u Efy, Brennanovy ženy, než mi pojede vlak – pokud půjdu rychle.

Bylo by to mnohem jednodušší, kdybychom měli koně, nebo třeba osla – i po krátké procházce už se Awela dost proneše. Ale zvířata nechtějí tak blízko Gwyddeninu lesu být. Nějakou

dobu jsme měli kozu, ještě když byla Awela malá, ale ztratila mléko, přeskočila plot a nikdo už ji nikdy neviděl. Nevydrží u nás ani slepice, po týdnu nebo dvou přestanou snášet, pak vypelichají a jedna po druhé zemrou. Chov zvířat jsme už vzdali úplně a mléko, vejce a maso nosíme z Brennanovy farmy.

Alespoň zahrada prospívá, takže máme dostatek ovoce a zeleniny. Někdy bych přísahal, že v naší zahradě rostliny rostou *rychleji*, než by měly, jako by kouzla, posilující Gwyddeniny stromy, přecházela z půdy i do nich.

Ve skutečnosti bych chtěl bicykl. Nechodím dlouhé vzdálenosti tak často, abych ho opravdu *potřeboval*, a s Awelou bych na něm jezdit nemohl, ale stejně bych ho chtěl. Tyhle moderní aparáty jsou teď dle otcových novin v Breindalu, ve velkoměstě, v módě, a i u nás ve vesnici už jich pár jezdí.

Je rychlejší Awelu nést, než ji nechat ťapat, i když ve chvíli, kdy je Brennanova farma na dohled, už mi svaly v pažích řvou bolestí. Nechám ji u Efy a sám se trmácím do vesnice. Po cestě zamávám na otce, který dře na poli, a pravděpodobně mě ani nevidí.

Čím dále od lesa se plahočím, tím čerstvější je vzduch a slunce víc pálí. Pod nohama mi víří prach, a když dorazím na nádraží ve vesnici, je mi celkem vedro. Vlastně si ani nezaslouží slovo *nádraží*, spíš je to malé dřevěné nástupiště, vmáčknuté mezi telegrafní stanici a hostinec, kde se kupují lístky.

Vejdu do rozložitě kamenné budovy. Je tu šero a chladno, vítaná úleva od slunce. Než přistoupím k pultu, počkám, až si mé oči přivyknou tmě. Za pultem stojí černooká dívka a hadrem leští sklenice, dlouhé vlasy má svázané na zátylku zářivou stužkou. Má krémovou halenku s našasenými rukávy a s man-

žetami těsně kolem zápěstí, a její sukně do pasu má vepředu knoflíky odshora až dolů. Při pohledu na ni se mi nahrne teplo do tváří. V Blodynu není moc mladých dívek, ale Mairwen Griffithová je zdaleka nejhezčí. A také nejchytřejší. Je básnířka a několik básní jí otiskli v Breindalském deníku. Jednou seberu odvahu a promluví si s ní. Pořádně. O astronomii nebo o hudbě nebo o knížkách. Možná si ji vezmu za ženu – ještě jsem nepromyslel všechny podrobnosti.

„Dobré ráno, Owene. Co bys rád?“ Usměje se na mě a já na chvíli ztratím schopnost mluvit.

„No... lístek,“ vzpomenu si. „Na vlak do Saethu v devět hodin.“

„To jsi jen tak tak stihl,“ mrkne Mairwen na malé hodiny na stěně za sebou. Z pokladny vytáhne papírový lístek a zapíše do něj mé jméno.

Předám jí jízdné. Chvilku se nehýbu, jen trapně postávám a snažím se vymyslet něco chytrého, co bych mohl říct.

Znovu se usměje, její oči jsou jasné a veselé. „Radši si pospěš, Owene Merricku. Nebo ti ujede vlak.“

Zakoktám nějaký nesmysl a vyjdu ven na nástupiště, zatímco si vyčítám, že jsem takový zbabělec.

Ale stejně bych neměl čas si s ní pořádně promluvit, protože má pravdu – v tu chvíli se přiřítí vlak, já nastoupím a předám lístek průvodčímu tmavé pleti v modrošedé čepici. Vklouznou na sedadlo u okna. Můj vagon je poslední před služebním vozem a je v podstatě prázdný, jediný další cestující je stařík s bleudou pleti ve fraku, který si čte noviny. Titulek mluví o tom, že král Elynion povolává vojáky do své armády. Staříkův cylindr sedí na prázdném místě vedle něj a já si uvědomím, že jsem ten svůj ve spěchu na vlak zapomněl. Nejsem zvyklý ho nosit – je

ještě nacpaný někde v šatníku. Alespoň jsem si oblékl svůj jediný oblek, i když už je mi tak trochu malý – musím říct otci, že potřebuju nový. Většinou prostě nosím otcovy odložené košile a kalhoty – do školy už rok nechodím a Awele je jedno, co mám na sobě.

Zavrtám se do sedadla a z brašny vytáhnu knihu. Vlak se dá do pohybu a vesnice a farmy se promění ve šmouhy. Netrvá dlouho a vnoříme se do lesa, zeleň listů nás celé pohltí. Potlačím svůj neklid a pokusím se začíst do knihy.

Stařík naproti okamžitě odloží své noviny, aby mohl zavít okno.

Přemýšlím nad tím, kolik pasažérů asi cestuje ve vagonech před námi. Přemýšlím, jestli má strojvedoucí v uších nastrkaný vosk. Snažím se uklidnit myšlenkou, že hluk jedoucího vlaku možná přehluší píseň Gwyddeniných dcer.

A přece si nemůžu pomoci a cítím, že se řítíme vstříc nebezpečí.

Hodiny plynou. Sním svůj oběd: další kousek *bara brith* s tlustým plátkem šunky a teplým čajem z termosky. Vlak rachotí dál a pohyb kol na kolejích mi zavírá víčka.

Hrozivé ZASKŘÍÍÍPĚNÍ kovu mě vytrhne ze spánku. Vagon se převrátí na bok a já tvrdě narazím do sedadla přes uličku, jen kousíček vedle starého pasažéra ležícího bezvládně na okně, které před několika hodinami zavíral. Krk má ohnutý ve zvláštním úhlu a na spánku má červenou šmouhu. Zírám na něj, jsem otupený a zpomalený šokem. Tohle je noční můra a každou chvíli se probudím.

Ale nebudím se. Nebudím.

Mou mysl začíná nahlodávat pochopení, zatímco sebou vagon trhne a zastaví se na boku. Doléhá na mě gravitace a táhne

mě na mrtvého spolucestujícího. Potlačím výkřik a otřesený hrůzou se odtáhnou zpět do uličky. Okna vlaku mám teď nad hlavou. Větve tlačí na sklo. Škrábou a drápou, jako by se pokoušely dostat dovnitř, a já to vím, *vím*, ještě než se hudba začne vinout skrz sklo a kov a zasekne do mě své drápy.

Stromová siréna vykolejila vlak a všechny nás zabije.

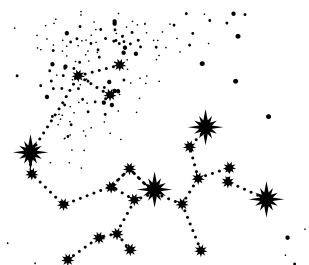
Hudba mě volá, poroučí mi. Ostny se zařezávají hluboko a *táhnou*. Uvnitř mé hlavy něco buší, křičí, bojuje.

Ale mé tělo poslechne volání sirény.

Přelevu přes sedadla směrem ke dveřím vedoucím do vedlejšího vagonu. Jsou teď na boku, náraz je zohýbal a zablokoval. Píseň stromové sirény mě v mé hlavě volá, škube se mnou jako se zvířetem na řetězu. Nechci opustit vlak. Chci se před ní schovat. Chci si zalézt do temného koutu a modlit se, aby mě minula. Ale hudba mi to nedovolí. Ramenem vrážím do dveří znovu a znovu. Matně si uvědomuju bolest v paži a v ráně na boku způsobené nárazem do sedadla. Hudba zmítá každíčkou částí mého těla. Táhá mě na kusy. Nechci za ní jít. A přece – *chci*.

Cítím strach a touhu. Vzdálenou hrůzu a ještě vzdálenější bolest. Musím se dostat skrz dveře. Musím, musím.

Dveře povolí. Protlačím se na druhou stranu a zasycím, jak se mi kus ostrého kovu zařízne do nohy. Hudba mě táhne, volá mě. Sešplhám z vlaku a svalím se ven do lesa.

Kapitola čtvrtá

OWEN

Pod dlaněmi mi křupe hlína. Z rány na noze mi na zem kape krev.

Lapám po dechu, všechny končetiny mám podivně těžké. V lese přede mnou zní křik, drtivý kontrast k melodii linoucím se mi do duše. Vlak byl stržen z kolejí a vagony jsou poházené po zemi jako nepotřebné hračky. Roztroušené po lese, kam až dohlédnu. Z vagonů vedle mě se plazí další cestující, někteří mají zlomené ruce nebo nohy, spousta jich má rány způsobené nárazem vlaku. Všichni leží na lesní půdě, končetiny vlečou po kolejích. Všichni čekají, tak jako já.

Hudba mě zaplavuje, jako brouka mě přišpendlila k zemi mezi železničními vozy. Nemůžu pohnout rukama ani nohama. Její píseň mi poroučí zůstat, čekat. Má mysl na mě křičí, abych *utíkal*. Mé tělo neposlouchá. Nemůžu se hýbat, nemůžu přemýšlet. Sotva můžu dýchat. Ona přijde. Pozře mě. A já ji nechám.

Mám v sobě zející propast čiré hrůzy.

Už nikdy neuvidím otce ani Awelu.

Od předních částí vlaku se nese stále stejný zvuk, praskání a křupání něčeho, co se láme. Uvědomím si, že to jsou těla, kosti.

Nad hlavou mi mezi stromy šumí vítr. Větve sténají a listy šep-tají. A skrze to všechno dál a dál prostupuje její píseň. Pohltí celý svět. Pohltí mě.

Nemám ani sílu si rukama zacpat uši, abych utišil ten vše po-hlcující zvuk.

Jen tu ležím a čekám, až přijde.

Celý se třesu.

Otec. Awela. Slzy mi zakalí zrak.

Skrze stromy zahlédnu sirénu, mihne se jako zelenostříbrný záblesk. Výkřiky jsou hlasitější, hrnou se na mě jako mořský příliv. Ale její píseň nepřehluší. Ani ji neutlumí.

Přiblíží se, je o pět vagonů přede mnou. Postavou připomíná ženu, ale je velmi, velmi vysoká a nepřirozeně hubená. Místo kůže má stříbrobílou kůru a na sobě má zelené a zlaté listy, kulaté jako mince. Z rukou jí vyrazí větve, kterými uchopí vagon a rozerve ho tak snadno, jako by to bylo vejce. Za krk vytáhne cestujícího a jedním krutým pohybem mu zlomí vaz a mrští jím na zem.

Vykřiknu. Snažím se s hudbou bojovat. Přikazuju si, ať vsta-nu, ať utíkám, ale mé tělo mě neposlouchá.

A tak tu jen ležím. Ležím a sleduju, jak je všechny masakruje.

Těla. Tolik těl. Rozhazuje je po trávě, hází je na trosky vlaku. Jsou polámaná a celá od krve, některá mají zohýbané končetiny, některým se v prázdných očích zračí jejich poslední smrtel-né výkřiky. Z hlíny raší šlahouny a vtahují je do země.

Je dva vagony ode mě. Jeden. U každé osoby, kterou zabije,

na chvíli poklekne, něco kolem jejího krku tepe stříbrným světlem. Vůbec nepřestává zpívat.

Její hudba prostupuje celým mým tělem, proudí mi v žilách, těžkne mi v kostech. Drží mě tady. Bude to to poslední, co kdy uslyším.

Mezi stromy se sklání podivné červené světlo a tak nějak vzdáleně si uvědomím, že za lesem zapadá slunce.

Dnes už se hvězd nedožiju. Nerozloučím se s otcem a Awelou. Vzlykám.

Ve vagonu přede mnou nejsou žádní cestující, nebo jestli tam nějací byli, zabil je náraz. Je to pro ně smilování. Vzpomenu si na staříka s novinami, který byl na místě mrtvý. Nemusí zemřít tak jako já – ve spárech noční můry, rukou nestvůry.

Přichází ke mně, její pohyb je váhavý a podivný, jako strom klanící se ve větru. Chystá se do mě zabodnout své pařáty. Rozlomit mě vejplů a odhodit mě do hlíny, aby mě pohltila země, stejně jako všechny ostatní.

Ale zastaví se tři kroky ode mě a zavře ústa. Její píseň se přeruší. Upřeně mě sleduje. Stromová siréna *mě sleduje*.

Zblízka je ještě zrůdnější. Má stříbrné vlasy propletené žlutými listy. Na hlavě má věnec z fialek. Na rukou má krev.

Chvěju se a matně si uvědomuju, že se mi navrací vůle. Mé tělo hučí bodavou bolestí, do zdřevěnělých končetin se hrne krev. Mou myslí zmítá hrůza. Stále se nemůžu pohnout, jsem přikovaný jejím pohledem stejně jako její písni. Kolem krku jí na zapleteném šlahounu visí přívěsek. Zářící stříbrně, slabě, a odráží se jí v očích.

Otevře ústa a já ucuknu. Promrhal jsem svoji šanci. Měl jsem utéct hned, jakmile přestala zpívat.

„*Utíkej*,“ zavrčí.

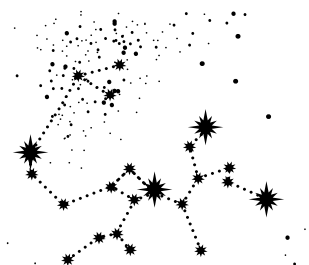

Kapitola pátá

NĚSTVŮRA

Přívěsek visící okolo mého krku je plný duší. Tíží mne.
V temnotě je chlapec. Dívá se na mne, ale nekrčí se.
Je na něm něco podivného.
V duši má něco jiného.
Povědomou jiskru.
Nechci ho zabít, cítit jeho teplou vlhkou krev na svých rukách.
Nechci jeho duši.
Nepotřebuji ji.
Přívěsek je těžký.
Ona to nepozná.
Utíká
do
temné
noci.
Nechám ho jít.

Kapitola šestá

OWEN

Řítím se do tmy, nohama narážím do železničních pražců, dýchám přerývaně, zběsile. Pod žebry mě bodá bolest. Zakopnu o příčný pražec, ale zvednu se a utíkám dál. Nemůžu zastavit. Kdybych to udělal, zemřu.

Panebože.

Těla. Tolik těl. Má mysl je plná obrazů. Nedokážu běžet tak rychle, abych je setřásl.

Panebože.

Vyjeknu. Stromy nad mou hlavou šeptají a škrábou, kolem určeného obličejce mi pofukuje strašidelný vítr. Běžím a běžím a běžím, následuju koleje, jedinou možnou únikovou cestu. Ale jak daleko do lesa mě vlak zavezl? Kolik hodin jsem spal? Možná jsem byl skoro v Saethu. Možná jsem měl běžet na druhou stranu.

Ale *bože, to ne*. Na tu stranu šla *ona*. Stromová siréna. Nestvůra.

Buch, buch, buch dělají moje nohy o železniční pražce. Těp mám tak rychlý, že ho nedokážu spočítat. Lapám po dechu, jako bych se topil, a možná to tak je. Topím se v listech a větvích a v jejich hrůzostrašných očích.

Teď už vím, jakou barvu očí má netvor. Žlutou.

Buch, buch, buch.

Běžím dál a dál. Už necítím nohy. Mé tělo je jako odtržené od mé mysli, jako bych se vznášel někde nahoře a sledoval svůj marný útek ke svobodě.

Přestala zpívat. To je jediný důvod, proč se mi vrátila vůle. Nedělám si žádné iluze o tom, že by mě opravdu pustila. Proč by to dělala? Je kočka a já jsem myš a za chvíli mě chytí do svých spárů, přehodí si mě mezi pařáty a nechá mé zpřelámané tělo ležet na lesní půdě stejně jako ostatní.

Panebože. Mé tělo křičí, abych zastavil. Má mysl křičí, abych pokračoval.

Byla zelená a zlatá. Stříbrná a fialová. Na rukou měla krev.

Stromy pozorují, jak se potácím pořád dál. Utíkám, dokud se nezhroutním, a potom se plazím po kolejích, kalhoty mám roztrhané, nohy rozškrábané do krve. Vědomě se nerozhodnu zastavit, ale najednou si uvědomím, že se nehýbu, ležím schoulený mezi kolejemi a jen a jen se třesu.

Panebože. Umřu tady. Už nikdy neuvídím otce ani Awelu. Nikdy neoslovím Mairwen Griffithovou.

Stříbrná a žlutá, fialová a zelená. Krev na rukou.

Hučí mi v hlavě a celé tělo mě bolí. Stříbrná a žlutá, fialová a zelená. Červená a červená a červená.

Najednou nevidím cestující z vlaku, ale svou matku, její tělo je zakrvácené a zpřelámané, oči zírají do nicoty, rozčuchané vlasy se zlatě třpytí, zatímco ji šlahouny omotávají a zatahují

ji pod zem. Takhle by neměl skončit nikdo, už vůbec ne moje matka. Ona ne, ona ne.

Pláču při vzpomínce na ni, poprvé chápu, že je úplně, naprosto *pryč*. Můj otec to chápal už od začátku. Zlomilo ho to, jeho tělo i duši.

Mou mysl zaplaví vyčerpání. Někde v podrostu šramotí divoká zvířata. V listí nade mnou šelestí vítr.

Chce se mi spát. Nechci vidět stříbrnou a žlutou, fialovou a zelenou. Nechci vidět červenou. Nechám bezvědomí, aby mě postupně zaplavilo. Nechám hrůzy Gwyddenina lesa, aby mě ukolébaly ke spánku.

Probudí mě zastřené oranžové světlo a ruce zvedající mě za podpaží ze země. Dívám se do otcova vyčerpaného obličeje, jeho ústa jsou zasmušile sevřená. „Je tu někdo další?“

Nerozumím jeho otázce. Jsem jako v mlze a zmatený. Každíčká část těla mě bolí a chvilku si nemohu vzpomenout, proč ležím na kolejích uprostřed lesa. Nechápu, co tu dělá můj otec.

„Owene,“ řekne jemně. „Přežil ještě někdo další?“

Najednou si vzpomenu a pod tíhou vědomí se zapotácím. Otec mě pevně drží pod loktem.

„Povraždila je.“ Hlesnu přiškrceně. „Všechny je povraždila.“

Přikývne, jako by to čekal. „Drž se u mě. Musíme spěchat.“ Do uší mi nacpe vosk a kolem hlavy mi uváže šátek, pak udělá to samé sobě.

Svět je najednou utlumený.

Otec ze země popadne pochodeň – zdroj toho oranžového světla – a mává s ní před sebou jako mečem. Chytne mě za ruku a já klopýtám za ním po kolejích. Cítím se jako ve snu. Možná opravdu sním.

